

BAOBABUL
CARE ȘI-A DESCHIS INIMA

și

Alte povești pentru copii
despre Natură

LAITMAN
KABBALAH PUBLISHERS

Autori: Crystlle Medansky, Shoshana Glizerina, Lydia Hora, Meira Levi, Debbie Sirt,
Marina Fateeva

Traducere: Boboş Olivia

**The Baobab that Opened Its Heart
and Other Nature Tales for Children**
Copyright © 2010 by MICHAEL LAITMAN
All rights reserved

Published by Laitman Kabbalah Publishers

www.kabbalah.info

info@kabbalah.info

1057 Steeles Avenue West, Suite 532,

Toronto, ON, M2R 3X1,

Canada

Bnei Baruch USA,

2009 85th street, #51,

Brooklyn, NY 11214,

USA

Printed in Canada

No part of this book may be used or reproduced
in any manner without written permission of the publisher,
except in the case of brief quotations embodied in critical articles or reviews.

ISBN 978-1-897448-53-3

Authors:

Crystlle Medansky,

Shoshana Glizerina,

Lydia Hora,

Meira Levi,

Debbie Sirt,

Marina Fateeva

Copy Editor: Claire Gerus

Illustrations: Sigute Sidabre

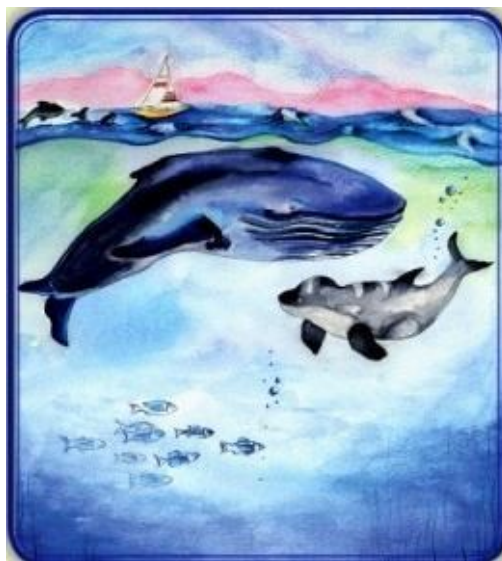
Layout and Cover Design: Elinor Twena, Baruch Khovov

Printing and Post Production: Uri Laitman

Executive Editor: Chaim Ratz

Cuprins

Într-un singur cântec.....	pg. 4
Picătura.....	pg. 7
O casă călduroasă pentru iarnă.....	pg. 10
Baobabul care și-a deschis inima.....	pg. 13
Pescărușul care își dorea să fie țestoasă.....	pg. 16
Călătoria bobului de cacao.....	pg. 19
Pădurea poate arăta diferit.....	pg. 23
Grădina fermecată.....	pg. 27
O comoară specială.....	pg. 31
Hărniciuțele.....	pg. 34

Într-un singur cântec

de Crystlle Medansky

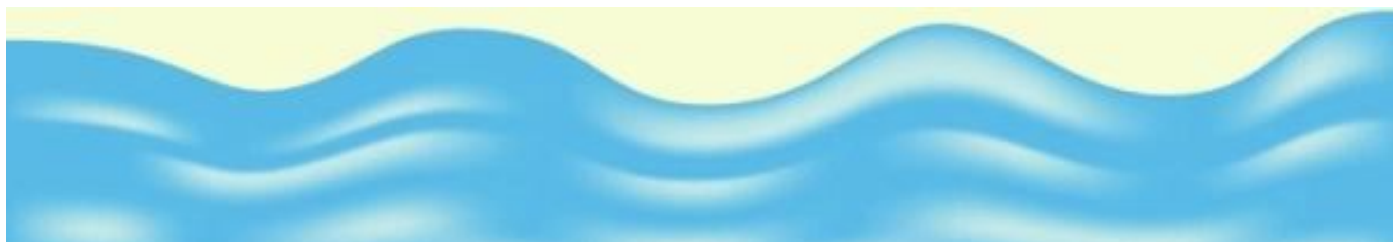
Depart, în oceanul albastru și adânc, trăia un pui de balenă cu cocoșă pe nume Finley. Era primul an în care migra în partea cealaltă a oceanului cu restul grupului de balene. Finley era foarte emoționat. Abia aștepta să ajungă în apele calde, tropicale.

“Cât de departe este?” a întrebat. “Am ajuns deja?”

“Ușurel, Finley,” îi spuse mama sa. “Uneori, când cauți lucruri care nu îți sunt la îndemână, pierzi lucrurile care sunt chiar în fața ta.”

Acum Finley se uita în jur în timp ce înota. Și oriunde se uita, vedea pești ageri și strălucitori sărind prin apă. Finley era așa de încântat, încât se simțea ca și când el ar fi făcut aceste salturi. El a înotat repede pe lângă grupul de balene îndreptându-se către pești.

Deodată, o plasă de pescuit ce plutea în derivă în apă, l-a prins. Încercând să iasă din plasă, el a înotat, a sărit și s-a scufundat. Până la urmă, Finley s-a încurcat așa de rău în ea că nici nu mai putea să se miște.

“Ajutor!” a gemut Finley, dar înotase așa departe de grup, că celelalte balene nu l-au mai auzit.

“Poate ele încă mă văd!” s-a gândit Finley și a început să sufle spre suprafață bule de aer, creând un cerc în jurul său.

Curând, un stol de pescăruși, văzând bulele, au coborât să prindă pește pentru masa de prânz. Așa au descoperit că mica balenă cu cocoasă are probleme. Imediat, au uitat de prânz!

“Țineți plasa! Țineți plasa!” țipau ei unii la alții.

Pescărușii au încercat să țină plasa la suprafață. Dar, chiar dacă Finley era doar un pui de balenă, el nu era așa mic și plasa a început să se scufunde sub greutatea lui.

Alarmați, pescărușii au început să țipe după ajutor.

Sebastian, peștele evantai, se plimba prin apropiere, admirându-și frumoasa înotătoare albastră, când a auzit zgomotul.

“Hei, ce faceți atâta gălăgie!” spuse el înotând mai încolo. “Nu vedeți că stau cu aripa la soare?”

“Ajutor, ajutor!” au strigat pescărușii. “Mica balenă se îneacă în plasă.”

Când Sebastian a văzut că Finley era prins în plasă, imediat a încetat să se mai gândească la sine și a tăiat plasa cu țepul lui mare și ascuțit, eliberând puiul de balenă.

“Grăbește-te!” au țipat pescărușii.

“Mulțumesc, prietene! Mi-ai salvat viața!” spuse Finley. “Aș vrea foarte mult să stau să mă joc cu tine, dar trebuie să mă întorc la ai mei. Azi migrăm spre ape mai calde.”

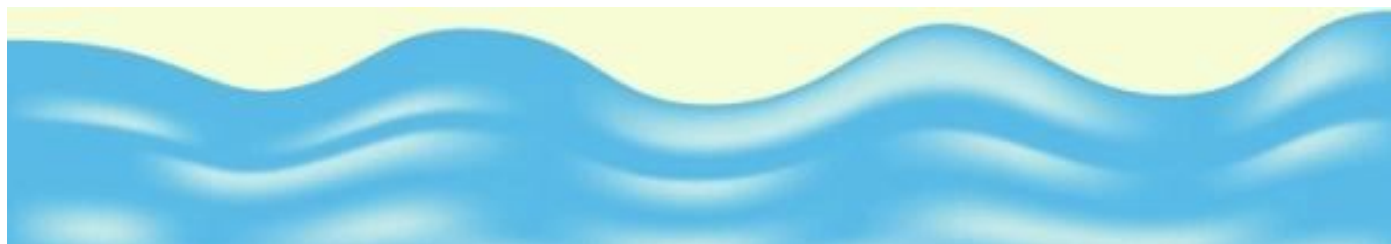
“Sigur, să ai o călătorie ușoară!” spuse prietenul său.

Finley s-a uitat în toate direcțiile dar nu a văzut balenele. A început să cânte, dar balenele erau prea departe ca să îl poată auzi.

“Oh, nu!” gemu Finley. ”Sunt pierdut! Grupul e prea departe ca să mă poată auzi. Cum le voi mai găsi vreodată?”

“Nu îți face griji,” spuse Sebastian. “Eu înot foarte repede. Îndată voi ajunge la prietenii mei delfinii. Ei te vor ajuta să îți găsești grupul.”

Când delfinii au aflat că mica balenă și-a pierdut grupul, i s-au alăturat și au început să plescăie și să fluiera tare pentru a atrage atenția celorlalte balene. Cu toate acestea, balenele nu l-au auzit, dar Marea Balenă Albastră, da.

Marea Balenă Albastră este cea mai puternică balenă din ocean. Cântecul său profund poate străbate mii de mile în jurul oceanului, și ea știa multe cântece. Dar, aceste sunete plescăite și fluierate îi erau necunoscute, așa că s-a decis să rezolve misterul.

“Ce fel de cântec e acesta?” întrebă ea, înotând alături de grupul de delifini.

“Aceast pui de balenă s-a pierdut,” spuseră delfinii “și noi vrem să îl ajutăm să își găsească drumul spre casă.”

Marea Balenă Albastră a zâmbit. “Dacă mă învățați cântecul vostru,” îi spuse lui Finley, “eu îl voi cânta tuturor balenelor din ocean și te vom ajuta să îți găsești drumul spre casă.”

Finley o învăță repede pe Marea Balenă Albastră cântecul său. Curând, cântecul balenei răsună dintr-un capăt în altul al oceanului, astfel încât, toți peștii și toate viețuitoarele l-au putut auzi.

Și balenele cu cocoasă l-au auzit și și-au dat repede seama că Finley le caută. Imediat ele au răspuns, tot cu un cântec, pentru ca puiul de balenă rătăcit să știe unde să le găsească.

Finley și prietenii săi au fost foarte fericiți când au auzit răspunsul la cântecul lor.

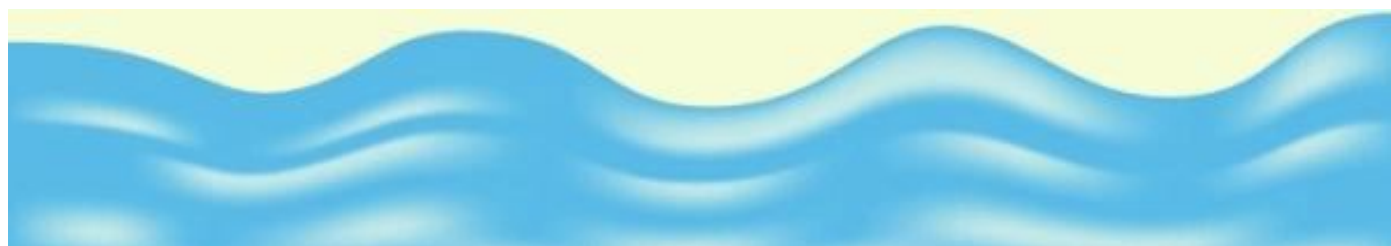
“O să înotăm și o să zburăm împreună cu tine,” spuse Marea Balenă Albastră, “doar ca să fim siguri că vei ajunge cu bine la grupul tău.”

În timp ce veselii prieteni se apropiau din ce în ce mai mult de apele calde, balenele cu cocoasă au început să audă cel mai frumos cântec ascultat vreodată: pescărușii țipau, peștele evantai plescăia, delfinii fluierau, iar Finley și Marea Balenă Albastră cântau împreună într-un singur glas.

Auzind acest cântec minunat, balenele cu cocoasă au înotat înapoi pentru a se alătura sărbătorii. În sfârșit, Finley era acasă, alături de grupul său de balene.

“Vă mulțumesc tuturor că m-ați ajutat să îmi găsesc drumul prin marele ocean!” spuse Finley. “Îmi veți lipsi foarte mult,” adăugă el trist.

“Nu fi trist, micuțule,” spuse Marea Balenă Albastră. “Noi suntem cu toții conectați, ca micile picături de apă din ocean. Când tu îți iubești cu adevărat prietenii, ești conectat cu ei pentru totdeauna. Oriunde ne-am afla în marele ocean al lumii, noi suntem împreună, într-un singur cântec.”

Picătura

de Șoșana Glizerina

Într-o zi, o mamă își duse fiul să vadă oceanul. Împreună au privit cum acesta își împrăștie cu gingășie stropii dincolo de mal.

“Privește, acesta este puternicul ocean” îi spuse mama fiului. În acest timp, o mică picătura numită Dewy asculta.

“Asta e interesant! De ce îi spune oceanului ‘puternic’?” se întrebă Dewy.

“Tu chiar vrei să știi?” o întrebă oceanul.

“Da, chiar vreau să știu!” a răspuns picătura.

“Întâi, trebuie să pleci într-o călătorie”, spuse oceanul “și când te vei întoarce îți voi spune răspunsul”.

Oceanul a aruncat două valuri, iar Dewy a zburat spre cer, scânteind în soare.

Apoi, un nor negru a apărut pe cer, acoperind soarele.

“În sfârșit!” spuse norul. “Te așteptam. Acum, călătoria poate începe.”

Norul a strigat vântul, iar vântul l-a cărat pe umerii săi, din ce în ce mai departe de ocean. Nu a fost ușor pentru vântul puternic să care un nor atât de mare și greu, dar l-a purtat în lung și în lat până când un tunet zgomotos străbatu cerul.

“Aici, câmpul are nevoie de apă”, a tunat norul. Până atunci, el nu vărsase nici o picătură de apă. Ușurat, vântul s-a oprit imediat și Dewy s-a grăbit ascultătoare spre pământ.

În timp ce cădea spre pământ, picătura era așa de grăbită, încât o luă înaintea prietenelor ei.

“Trebuie să mă întorc în ocean, pentru ca el să îmi spună de ce este numit ‘puternic’,” spuse Dewy.

Deodată, un fir de grâu îi spuse: “Picătură, vrei să îmi potolești setea mai întâi?”

“Sunt așa de grăbită,” spuse Dewy, “dar dacă ai nevoie de ajutorul meu, atunci rămân” și a stat cu grâul până când acesta s-a copt.

“Mulțumesc, picătură, ești foarte binevoitoare!” spuse grâul, iar Dewy a plecat să își continue călătoria.

Dewy se prelingea în jos pe tulpina de grâu, ca pe o pantă, când se pomeni într-un pârâu.

“Încotro te îndrepti?” întrebă ea pârâul.

“Mă îndrept către râul repede care se varsă în oceanul puternic,” răspunse acesta.

“Atunci mergem în aceeași direcție,” spuse Dewy fericită.

“Da, dar mai avem mult de muncă până acolo,” o avertiză pârâul.

“Minunat, îmi place să ajut!” a răspuns Dewy.

Pârâul înainta șuierând fericit, iar picătura se distra continuându-și drumul în interiorul lui. Dar în curând, Dewy și celelalte picături, au întâlnit în calea lor, niște pietre mari, care i-au blocat drumul pârâului.

“Picături!” strigă Dewy. “Haideți să eliberăm drumul.” Și a început să lucreze rapid împreună cu prietenele ei, reușind să elibereze o porțiune de drum pentru ca pârâul să poată înainta. Când și-au încheiat treaba, pârâul i-a mulțumit lui Dewy spunându-i: “Ești o picătură foarte răbdătoare. Mulțumesc!”

Curând, picătura a părăsit pârâul și s-a aruncat în râul rapid.

“Încotro te îndrepti, râule?” îl întrebă Dewy.

“Mă îndrept către puternicul ocean,” îi răspunse râul.

“Atunci voi merge cu tine,” a spus Dewy.

Ea a mers împreună cu râul, când, deodată, au întâlnit o barcă. Barca se grăbea și ea, tot către ocean.

“Micuță picătură, sunt foarte grăbită. Vrei să mă împingi și să mă ajuți să înaintez mai repede?” o rugă barca.

Din moment ce și Dewy se grăbea, a înțeles ce mare nevoie avea barca de ajutorul ei și, împreună cu celelalte picături, au purtat barca înainte.

“Mulțumesc!” spuse barca plecând mai departe. “Ești o picătură foarte puternică.”

Oceanul era foarte aproape. Dewy deja îi putea auzi valurile zgomotoase. Dar, o tânără femeie strigă la ea de pe țărm: “Oh, picătură, mă poți ajuta să am grijă de copilașul meu?”

“Sigur!” spuse Dewy și rămase alături de mamă și de copil.

Ea a avut grijă de copil, l-a spălat, s-a jucat cu el, i-a cântat cântece de leagăn. Copilul s-a simțit bine și în siguranță.

Când a venit timpul să își ia rămas bun, și mama și copilul, au fost foarte recunoscători.

“Mulțumim!” au spus ei. “Ești o adevărată prietenă!”

Cum Dewy nu a mai văzut pe nimeni care să aibă nevoie de ajutorul ei, a fugit să salute oceanul.

“Ce fericit sunt să te văd din nou!” a exclamat oceanul îmbrățișând mica picătură.

Dewy era nespuse de fericită. Nemaiputând să aștepte, ea îi adresa întrebarea al cărei răspuns era atât de nerăbdătoare să îl afle : “Așadar, de ce îți se spune ‘puternicul’ ocean?”

“Mi se spune ‘puternicul ocean’ pentru că fiecare picătură este foarte binevoitoare, răbdătoare, puternică și o prietenă adevărată pentru tot ce este viu,” spuse oceanul mândru. “Eu sunt făcut dintr-o mulțime de picături care sunt unite într-un tot unitar. Puterea noastră stă în unitatea noastră. Împreună suntem ‘puternicul ocean!’”

“Acum odihnește-te, Dewy.” Spuse oceanul. “Probabil ești obosită după călătorie.”

Și o liniște totală s-a lăsat peste ocean.

O casă călduroasă pentru iarnă

de Crystlle Medansky

“Brrrr!” șuieră Marmota, scoțându-și capul de sub un morman de frunze înghețate. “E-e-e a-a-ș-ș-a de frig astăzi!”

Primul îngheț a făcut să zboare și ultimele frunze din copaci, vestind astfel începutul iernii.

Marmotei nu îi plăcea să stea afară în frig. “Singurul loc în care poți sta pe o astfel de vreme este sub pamânt, într-o vizuină călduroasă,” spuse ea clănțănindu-și dinții.

Dar Marmotei îi era poftă de mere. Ea a așteptat câteva săptămâni ca ultimele mere ale toamnei să se coacă în pomi. La urma urmei, merele erau mâncarea ei favorită. Deodată, îi veni o idee.

“Știu!” spuse Marmota. “Mai întâi, îmi voi face o vizuină călduroasă pentru iarnă. Apoi, mă voi întoarce aici să mănânc merele.”

Și a plecat să își sape un adăpost călduros, sub un buștean găurit de la marginea pădurii.

“Îmi e a-a-a-ș-a foame,” șuieră ea în timp ce săpa. “Ar fi așa bine să am un suc d-d-ulce de mere!”

Dar după atâta săpat, Marmotei i se făcu somn. Era așa de cald și de plăcut în vizuină, încât s-a decis să nu se mai întoarcă după mere.

În schimb, s-a ghemuit în cea mai adâncă parte a vizuinii, acoperindu-se cu coada ei stufoasă și a adormit sforăind ușor și visând la merele ei d-d-ulci.

Între timp, Oposumul, care căutase toată dimineața un adăpost cald, era tocmai pe cale să renunțe, când, zări și el bușteanul găurit de la marginea pădurii.

“Repede!” strigă Oposumul. “Aceast buștean va fi un adăpost perfect pentru iarnă.”

Dar în jurul lui nu erau deloc frunze pentru a-și face un pat.

“Hmmm” spuse Oposumul. “Ar fi minunat să am un pat moale. În pădure, încă mai sunt multe frunze uscate. Știu! Am să car cu ajutorul marsupiului câteva frunze din pădure.”

Așa că, s-a întors în pădure să adune frunze uscate, ca să-și facă un pat.

Pe drumul înapoi spre pădure, Oposumul a simțit mirosul merelor din pom.

“Mmm, mere!” a spus oposumul.

El s-a cățărat în pom ca să culeagă ultimele mere coapte, punându-le apoi în marsupiul său împreună cu frunzele pe care le adunase pentru noul său adăpost.

Dar când Oposumul și-a pus merele și frunzele în scobitura bușteanului, spre surpriza lui, acestea s-au rostogolit printr-un tunel, până în cel mai adânc loc al vizuinii, trezind Marmota.

“Ci-i-i-ne e acolo?” șuieră o voce somnoroasă de jos.

Oposumul curios privi în interiorul bușteanului.

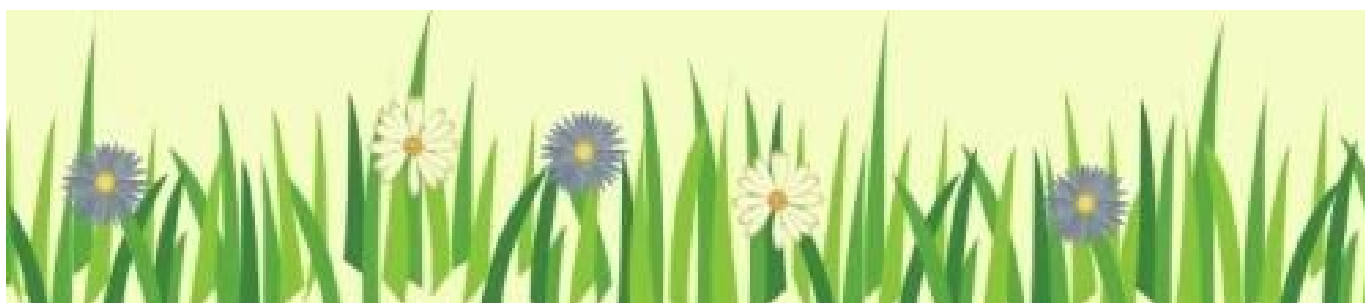
“Oposum!” spuse Marmota scoțându-și capul afară din scorbura. “Ce faci tu la intrarea în adăpostul meu?”

“Marmotă!” spuse Oposumul. “Ce faci tu înăuntrul adăpostului meu?”

Marmota i-a explicat cum și-a petrecut ea toată dimineața săpându-și un adăpost pentru iarnă sub bușteanul găurit.

Oposumul s-a întristat auzind aceste vorbe.

“Oposum, ce e cu tine?”

“Mi-am petrecut toată dimineața să găsesc un adăpost cald,” spuse el cu tristețe. “Apoi am adunat mâncare și frunze pentru un pat moale și am adus totul aici.”

Marmota a realizat imediat că împreună, vor rezista mai bine și îi vor supraviețui iernii reci.

“Ce idee minunată!” șuieră ea entuziasmată. “La urma urmei, eu mă pricep s-s-ă sap, deci e bine că am săpat adăpostul NOSTRU călduros. Tu ești bun la transportat, deci e bine că ai adu-s-s alimentele NOASTRE. Și, apropo, astea-s mere pe care le miroso?”

Oposumul zâmbi când înțelese ce vrea Marmota să spună. Fiecare dintre ei a contribuit cu câte o parte la casa lor pentru iarnă, și, dacă una dintre aceste părți ar fi lipsit, casa nu ar fi fost completă.

“Da,” spuse Oposumul. “Am adus mere pentru mic dejunul NOSTRU.”

Așadar, cei doi prieteni s-au bucurat împreună de un mic dejun delicios cu mere, după care, s-au cuibărit împreună pentru un somn călduros de iarnă.

Baobabul care și-a deschis inima

de Crystille Medansky

Cu mult timp în urmă, când marea insulă a Madagascarului era doar un mic orașel, trăia acolo un baobab tânăr. Ploile tropicale îi făceau bine. Deja începuseră să îi înmugurească frunzele verzi-albăstrui.

Apoi, într-o seară în miezul verii, niște flori spectaculoase, de mărimea unei farfurioare, cu petale moi și albe, au înflorit pentru prima dată pe ramurile lui. Petalele proaspete au umplut aerul cu un parfum suav. Baobabul se simțea ca și cum un nor frumos a coborât pe pământ, și l-a învăluit într-o mireasmă dulce.

“Oare de unde vine asta?” s-a întrebat el.

Baobabul a privit spre cer și a zâmbit când a observat norii.

“Sigur! Este Natura, cea care îmi oferă apa, care îmi ajută florile să se dezvolte și îmi dăruiește toate lucrurile care mă fac fericit!”

Simțind de unde îi vine fericirea, baobabul a vrut să îi ofere ceva Naturii în schimbul bunătății sale.

Întâi, a vrut să îi ofere frunzele lui verzi, dar și-a dat seama că le primise de la Natură. Apoi s-a gândit să îi ofere petalele lui frumoase, dar și pe acestea le primise de la Natură. Baobabul a cugetat îndelung, dar nu a găsit nimic nou să-i poată oferi Naturii și asta l-a întristat foarte tare.

Dar imediat, briza i-a simțit tristețea și a șoptit-o frunzelor. Frunzele au șoptit-o păsărilor și păsările au șoptit-o stelelor. Peste tot în jurul său, baobabul își putea auzi inima șoptind: “Ce să îi ofer Naturii? Trebuie doar să primesc? Nu mai există nimic altceva?”

Inima lui șoptea: “Vreau să dăruiesc!”

Baobabul strigă: “Vreau să dăruiesc la fel ca Natura, dar eu nu știu decât să primesc. Ce mă voi face? Poate ar trebui să mă opresc și să nu mai primesc nimic!”

Natura aștepta exact acest moment; era timpul ca baobabul să își descopere adevăratul scop. În acea noapte, liliecii înfometați s-au năpustit asupra florilor lui ca să le sugă nectarul dulce. La început, liliecii zgomotoși atârnați de petalele lui, l-au înspăimântat pe baobab.

“Petalele mele, petalele mele!” a strigat el. “De ce îmi stricați petalele mele frumoase?”

“Noi suntem aici ca să ducem polenul la păstăi pentru semințe”, au spus liliecii. “Doar așa vei putea face fructe.”

“Ooo!” a strigat baobabul. “Acum înțeleg. Voi mă ajutați să fac fructe. Este nectarul așa dulce precum miroase?”

“Este delicios, mulțumim!” au spus liliecii.

Baobabul era tare fericit că liliecii au luat o cină așa gustoasă. Nici nu și-a mai făcut griji când, a doua zi dimineață, frumoasele lui petale cădeau la pământ. Privea fericit cum broasca țestoasă a făcut un adevărat ospăț din petalele căzute. Acum baobabul simțea o plăcută legătură cu cei din jurul său.

Când zilele au început să se răcească, baobabul a început să își scuture toate frunzele, dar fructele pufoase au rămas atârinate de ramurile lui. Când broasca țestoasă s-a îngropat adânc sub frunzele lui căzute pentru a se încălzi, baobabul a început să se întrebe cum să îi ofere fructele sale Naturii. Chiar atunci, o trupă de maimuțe lemur s-au cățărat pe ramurile lui. Deodată, erau lemuri peste tot, se legănau pe picioare și încercau să ajungă la fructe.

“Delicios, delicios!” cântau micii lemuri atârnați de ramurile lui.

Baobabul chicoti încântat, scuturându-și fructele pentru micii lemuri.

Aceștia săreau printre ramuri ca să prindă fructele care cădeau, până nu a mai rămas nimic de cules și de prins.

Fără frunze sau fructe, baobabul știe că acum trunchiul și ramurile sale sunt pregătite pentru a stoca apa. El va putea oferi apă celorlalți. În timpul sezonului uscat, elefanții însetați îi vor putea gădila trunchiul pentru a primi o porție de apă. Și, încă multe alte animale vor putea găsi apă, câtă vor dori, în scoarța sa moale și umedă.

După ce sezonul a trecut, baobabul a învățat cum să își deschidă poarta inimii sale pentru toate creaturile Naturii. Ramurile lui lovite, umflate și cu găuri în ele au devenit adăpost pentru veverițe, șopârle și broaște de copac, pentru păienjeni și șerpi. Scorburile din trunchiul său au devenit case pentru păsări și bufnițe.

Planul Naturii funcționa perfect! Baobabul învățase cum să dăruiască. Cu cât dăruia mai mult, cu atât primea mai mult. În acest fel, el putea primi toată fericirea pe care Natura, încă de la început, o pregătise pentru el.

Acum, în inima baobabului, toate creaturile Naturii trăiesc în armonie și fericire. Și, în fiecare seară de vară, el își poartă cu bucurie coroana de petale albe....pentru că, astfel, și Natura e fericită!

Pescărușul care își dorea să fie țestoasă

de Lydia Hora

Într-o zi strălucitoare de vară, o familie de pescăruși zbura pe cerul însorit pentru un picnic pe plajă.

Când au ajuns, Tatăl Pescăruș a anunțat :”O să zbor deasupra valurilor să caut pește pentru masa noastră de prânz” și a dispărut deasupra apei.

Mama Pescăruș a strâns toți pescărușii împreună. “Ne vom exersa zborul și vom aduna mâncarea ce a fost lăsată pe plajă,” le spuse ea. “O putem mânca la prânz cu peștele pe care tatăl vostru îl va prinde”.

Fericiți, pescărușii au început să își exerseze abilitățile de zbor. Ei adunau resturile de alimente de pe plajă, le scăpau de la mare înălțime, apoi se repezeau și le prindeau din nou. Dar atenția unui pescăruș mic a fost atrasă de valuri și s-a oprit să se uite la ocean. În timp ce urmărea valurile, a văzut o țestoasă verde ieșind din apă pe nisipul moale al plajei.

Țestoasa a privit în sus la pescărușul cocoțat pe nisip. “Ai zburat până aici?” a întrebat ea.

“Da”, a răspuns pescărușul. “Familia mea a zburat aici pentru masa de prânz. Îmi place plaja, dar mai degrabă aș înota în ocean. Ție îți place să înoți?”

“Înot toată ziua, dar mi-aș dori să pot zbura ca tine,” răspunse țestoasa. “Îmi place să stau pe plajă și să privesc pescărușii cum zboară sus pe cer. Mi-aș dori să fiu pescăruș.”

Pescărușul s-a uitat la țestoasa verde, umedă și cu nisip pe picioare. “Mi-aș dori să fiu o țestoasă,” spuse el. “Zborul nu e așa grozav. Aș vrea foarte mult să înot.”

Și uite așa, țestoasa verde și tânărul pescăruș au petrecut toată dimineața împărtășindu-și povești despre zbor și înot.

Deodată, pescărușul și-a auzit mama strigându-l. Era ora prânzului. El a zburat înapoi la familia sa și s-a bucurat de un prânz delicios cu pește și popcorn.

În timpul prânzului, micul pescăruș i-a povestit tatălui său totul despre țestoasă.

“Mi-aș dori să fiu o țestoasă ca să pot înota toată ziua,” a spus el.

Tatăl său s-a uitat surprins la el. “Dar pescărușii zboară și curăță resturile lăsate pe plajă. Asta e o treabă foarte importantă, să știi. Fără pescăruși, gunoiul ar putrezi peste tot pe plajă!”

Chiar atunci, familia de pescăruși a auzit pe cineva strigând după ajutor. Un crab cu cochilie se târa în sus și în jos pe plajă căutându-și fiul.

“Ajutor! Vă rog, ajutor!” se plângea el. “Vă rog, mă puteți ajuta să îmi găsesc fiul? Cochilia lui era așa mică și el a hotărât să își caute alta. Nu l-am mai văzut de azi dimineață de când a ieșit din cochilia lui.”

“Familia mea va fi încântată să zboare deasupra plajei ca să-l caute,” spuse binevoitor Tatăl Pescăruș.

Cum a auzit asta, micuțul pescăruș a zburat și a început să îl caute pe crabul pierdut.

Când țestoasa a auzit ce s-a întâmplat, și ea a dorit să ajute. “Crabul mănâncă iarbă de mare la fel ca mine,” a strigat ea din apă. “Voi înota dealungul țărmului și voi căuta în toate locurile mele preferate ca să te ajut să îți cauți fiul.” Prietenii l-au căutat împreună pe crabul pierdut. În cele din urmă, l-au găsit odihnindu-se în cochilia lui cea nouă și frumoasă și s-au repezit să îl salute.

“Picioarele mele au obosit cărând această cochilie mare,” spuse crabul. “Eu căutam doar un loc drăguț și liniștit pentru odihnă.”

“Ți-am putut vedea cochilia strălucind pe nisipul curat, de la mare înălțime!” spuse pescărușul.

“Cred că ți-e foame!” exclamă țestoasa. “Am păstrat iarba de mare proaspătă și sănătoasă. Te rog, ia, e delicioasă!”

Mama crabului cu cochilie a fost tare fericită, s-a târât rapid către fiul ei și l-a îmbrățișat.

“Vă mulțumesc că m-ați ajutat să îmi găsesc fiul!” spuse ea.

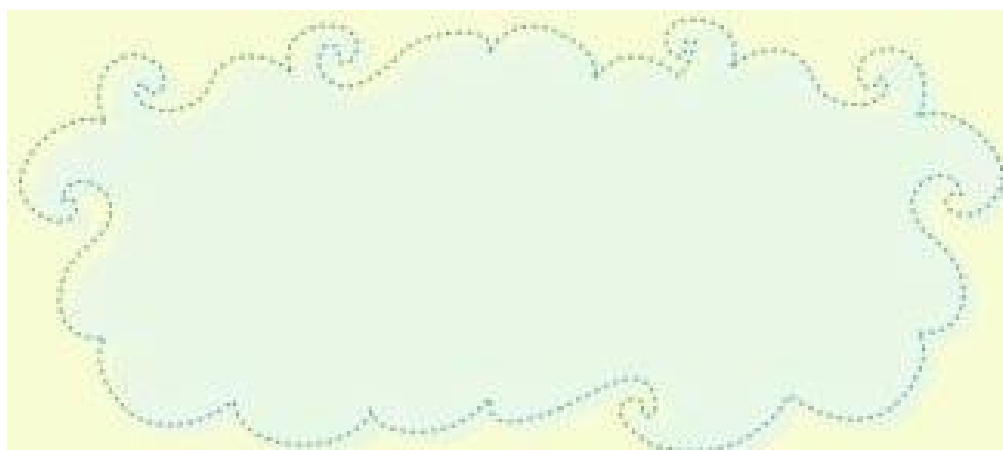
Cei doi prieteni erau foarte fericiți că au putut fi de ajutor.

“Acum am înțeles de ce e bine să fii pescăruș,” spuse tânărul pescăruș.

“Nu doar pentru că țin plaja curată, dar pot zbura cât mai sus pentru a-i ajuta pe alții.”

“Și,” spuse țestoasa, “acum înțeleg de ce e bine să fii țestoasă, pentru că e important să păstrezi iarba de mare sănătoasă și pot înota ca să-i ajut pe alții.”

În cele din urmă, cei doi prieteni au descoperit că cel mai bine este când fiecare dăruiește celorlalți lucrul care îl face special. Asta îi face pe toți fericiți!

Călătoria bobului de cacao

de Crystlle Medansky

Undeva, în frumoasa țară Coasta de Fildeș, creștea un copac înalt pe al cărui trunchi erau îngrămădite mici petale rozalii. Curând, petalele se vor transforma într-o păstaie plină cu boabe de culoare crem. Fermierii vor îndepărta cu grijă păstäile coapte din pom și le vor transporta la marginea pădurii tropicale să le pună la uscat. Boabele delicate din interior vor fi trimise în toată lumea ca să se poată face din ele ciocolata delicioasă.

Cacao este una din aceste boabe mici. În fiecare zi ea crește liniștită în interiorul călduros al păstăii, neavând pentru ce să își facă griji. Cacao este foarte fericită că în curând va deveni ciocolată – la urma urmei, tuturor le palce ciocolata.

Dar, departe, în orașele mari de pretutindeni, conducătorii lumii fremătau de încântare.

“Dragi fermieri,” și-au anunțat conducătorii popoarele, “avem un plan care ne va aduce tuturor o mare bucurie! Dacă fiecare țară își pregătește boabele de cacao pentru ea însăși, nu va mai trebui să depindă de o altă țară ca să poată face ciocolată. Asta înseamnă că toți vom avea mai multă ciocolată pentru noi înșine!”

“Ura, mai multă ciocolată pentru noi!” a strigat tot poporul. “Așa vom face!”

Dornici să-și facă pofta tot mai mare pentru ciocolată, muncitorii s-au grăbit să construiască fabrici noi pentru producția acesteia. Când au început lucrul, li s-au alăturat din ce în ce mai mulți oameni, alergând spre ei din toate direcțiile.

Muncitorii din șantierul naval au început să se îngrijoreze. “Dacă oamenii vor lua mai multă ciocolată decât au nevoie, nu va mai rămâne și pentru noi; în loc să contruim nave, va trebui să construim fabrici care să producă porția noastră de ciocolată!” au strigat ei, și s-au și grăbit să construiască fabricile.

Când producătorii de zahăr au auzit ce se întâmplă, și-au dus repede tractoarele la fabrici, ca să se asigure că își vor primi partea de ciocolată.

Curând, toți oamenii din lume munceau de dimineată până seara construind mai multe fabrici care să producă ciocolată. Mașini uriașe bubuiau și zdruncinau peisajul rural odată liniștit, iar fumul se înălța din fabricile impozante. Vacile somnoroase își petreceau tot timpul pascănd pe pajiște, pentru că acasă, nu mai era nimeni care să le mulgă. Șantierul naval cândva aglomerat, acum era goale. Cu fiecare zi care trecea, fabricile de ciocolată creșteau, și asta făcea și mica boabă de cacao.

“Ce se va întâmpla cu toate aceste boabe de cacao dacă nu mai sunt vapoare care să le ducă la fabrici?” se întreba cu tristețe fermierul de la ferma de cacao, răsucind și verificând cu grijă fiecare păstaie mică. “Toți sunt ocupați să construiască din ce în ce mai multe fabrici, și au uitat de boabele de cacao.”

Când Boaba de Cacao a auzit ce a spus fermierul, a început să se îngrijoreze. Deja începuse să prindă o culoare maronie, semn că ajunsese la maturitate. În curând va fi uscată și gata să fie dusă la fabrică.

“Dacă cei din șantierul naval nu se opresc din construitul fabricilor de ciocolată și nu repară vapoarele, cum vom ajunge la aceste fabrici?” a întrebat ea pe celelalte boabe.

“Cine va mai construi tractoare pentru plantațiile de zahăr?” a mai întrebat ea. “Toată lumea știe că e nevoie de tractoare ca să are câmpurile și să aducă remorcile pline cu trestie de zahăr până la vapoare.”

“Cum vor face ciocolată fără zahăr?” a întrebat o altă boabă.

“Și cine va mulge vacile?” a mai întrebat cu tristețe Boaba de Cacao. “Copiilor le place ciocolata cu lapte.”

“Și înghețata de ciocolată!” spuseră celelalte boabe la unison.

Boaba de Cacao era foarte tristă. La urma urmei, ea și-a dorit să le aducă bucurie altora. “Cum pot aduce fericire altora doar stând aici în soare?” își zise ea.

Între timp, muncitorii și-au terminat fabricile de ciocolată.

“Bună treabă!” au zis conducătorii lumii. “Sântem gata de afaceri acum!”

Într-o mare de urlete și aplauze, muncitorii au deschis fabricile și au pornit mașinile noi. Dintr-o dată, veselia a încetat. Muncitorii au observat că nu au boabe de cacao, nici zahăr, și nici lapte ca să facă ciocolata. Toți lucrătorii au început să se agite:

“Nu avem boabe! Nu avem zahăr! Nu avem lapte! Cum vom face ciocolata?” se văitau ei.

Imediat au început să dea vina unul pe altul pentru acest dezastru.

“De ce nu ne-ai trimis boabele?” au întrebat furioși muncitorii din fabrici pe fermierul de la ferma de cacao.

“Boabele sunt deja uscate și gata ambalate pentru transport. Unde sunt vapoarele care să le aducă la fabrică?” a întrebat fermierul.

“Și de ce nu ne-ai trimis zahărul?” s-au răstit ei la fermierul fermei de trestie de zahăr.

“Nu este zahăr deloc. Am adus tractoarele aici, ca să construim fabrici de ciocolată, în loc să îmi ar câmpurile” a răspuns trist producătorul de zahăr.

“De ce nu ne-ați trimis laptele?” au mai întrebat și pe producătorii de lapte.

“Am fost așa de ocupați cu construcția fabricilor, încât nu am mai avut timp să mulgem vacile,” au răspuns aceștia.

Fiindcă nu mai era timp de pierdut, s-au adunat din nou conducătorii lumii.

“Domnilor,” a zis unul, “acest plan al nostru nu funcționează! Trebuie să facem ceva rapid! Nu mai e pic de ciocolată nicăieri în lume! Repet: NU MAI ESTE CIOCOLATĂ!”

“Înseamnă că trebuie să fim cu toții de acord și să lucrăm împreună ca să facem ciocolată,” a sugerat un altul. “Natura ne dă exact ce avem nevoie ca să facem ciocolată, fiecare dintre noi este diferit, și totuși, are exact ceea ce au ceilalți nevoie. Dacă vom lucra împreună în armonie și vom lua exact atâta ciocolată câtă avem nevoie, vom avea cu toții destulă.”

“Unii dintre noi ne pricepem la construit vapoare, așa că ne vom întoarce în șantierul naval și vom pregăti vasele pentru transportul boabelor de cacao,” spuseră lucrătorii din șantierul naval.

“Ne vom duce tractoarele înapoi la fermele de zahăr și vom ara câmpurile,” spuseră producătorii de zahăr.

“Unii dintre noi avem pășuni bune pentru vacile de lapte,” spuse un altul, “așa că vom merge acasă și vom mulge vacile.”

“Să mergem!” au fost cu toții de acord. “Vom lucra împreună și vom face cea mai bună ciocolată care a existat vreodată.”

Veștile bune s-au răspândit în întreaga lume. În cel mai scurt timp, boabele de cacao, zahărul și laptele au început să sosească la fabrici. Ciocolata lichidă a fost transportată în rezervoare și turnată în forme spre fericirea cofetarilor, fabricilor de produse lactate și brutăriilor de pretutindeni. Imediat, oamenii au descoperit că lucrând împreună, în armonie, nu au doar suficientă ciocolată, ci simt și o conectare minunată unul cu celălalt.

Boaba de Cacao a fost încântată că oamenii și-au descoperit propriile responsabilități și legătura dintre ei. De fapt, ea era atât de fericită încât atunci când un băiețel a cerut o lingură cu înghețată de ciocolată, ea i-a gădilat limba până când acesta a zâmbit larg și zâmbetul i-a cuprins întreaga față. Zâbind, băiețelul și-a făcut mama fericită și a zâmbit și ea!

În cele din urmă, oamenii din întreaga lume au învățat cum să fie fericiți lucrând împreună, în armonie, la fel ca Mama Natura.

Pădurea poate arăta diferit

de Meira Levi

În pădurea verde, copacii înalți se mișcau în ritmul vântului. Frunzele cântau o melodie lină și soarele răsărea. Sub căldura razei de soare, Sammy Țestoasa își scoase capul micuț din carapace.

“Ce zi minunată,” își spuse Sammy, “la fel ca și ieri. Voi merge la smochin și voi mânca din frunzele lui dulci.”

În fiecare dimineață, Sammy mergea încet, pe cărarea cu flori violet, până ajungea la smochin. Mânca, dormea și apoi se întorcea la locul său obișnuit. Într-o dimineață, în timp ce mergea pe cărarea cu flori violet, Sammy a auzit un zgomot. Și-a întors capul și a văzut un cerb tânăr care gonia jucăuș înspre el. Cerbul nu îl văzuse pe Sammy și până să apuce să își bage capul în carapace, s-a trezit zburând prin aer. S-a rostogolit de-a lungul ierbii și s-a oprit pe o porțiune de pământ tare.

Când și-a revenit a observat că e foarte liniște în jurul său. Nu mai auzea nici vântul, nici melodia lină a frunzelor. Pentru că nici nu vedea nimic, Sammy a crezut că are ochii închiși, dar nu era așa.

“Nu se poate să fie deja seară,” gândi el.

Sammy nu recunoștea locul unde a aterizat așa că s-a decis să își scoată capul afară și să cerceteze unde se află.

Uitându-se în jur, observă că a aterizat într-o peșteră. Era rece aici, dar Sammy se simțea bine. De fapt, avea sentimentul că în această peșteră mică este acasă .

Lui Sammy îi era foame. Lângă el, a găsit o tufă mică. I-a gustat frunzele, și erau delicioase. Tot în tufă, el zări un pergament rulat și legat cu o panglică.

“Wow,” spuse Sammy, “Bunicul meu mi-a spus odată despre un pergament care a fost pierdut cu mulți ani în urmă. Mi-a mai spus că în el e scris un secret. Ar putea fi acesta?”

Sammy a tras de panglică și a desfășurat pergamentul. Era o hartă. Ea ducea la o pădure fermecată cu pomi fructiferi, izvoare și flori foarte frumoase. Era un loc pe care fiecare animal din lume și l-ar fi dorit.

Sammy s-a hotărât să găsească pădurea fermecată, orice s-ar întâmpla. A adunat câteva frunze să aibă ce mânca pe drum, le-a băgat în carapace și și-a început călătoria. Sammy a mers aproape toată ziua. Până seara a obosit foarte tare. S-a uitat înapoi și a văzut peștera pe care o lăsase în urmă. Nu era așa departe.

“Doar atât am mers?” spuse Sammy dezamăgit. “Sunt așa de încet. S-ar putea să îmi ia încă șaiszeci de ani să găsesc această pădure minunată.”

Chiar atunci, veverița Chuck cobora dealul ținând. Când l-a văzut pe Sammy s-a oprit din ținând și a spus: “Salut, țestoasă mică, pot să te ajut cu ceva?”

Sammy îi spuse lui Chuck despre pădurea minunată care era desenată pe harta găsită.

“Hei, wow,” spuse Chuck uimită. “Pot să vin și eu? Mereu am visat la un loc fermecat. Nu știu să citesc hărți, dar sunt foarte sprintenă. Te voi duce în spate.”

“Minunat! Grozav!” a strigat Sammy. Ei și-au continuat călătoria împreună.

Când s-a înserat, Chuck spuse: “Vom dormi aici la poalele copacului până dimineață.” Și au adormit imediat.

Dimineața a sosit, soarele a început să strălucească și Sammy și-a scos capul strigând: “Ridică-te, Chuck, ar fi trebuit să fim plecați. Suntem abea la jumătatea drumului.”

“Mă doare spatele pentru că te-am cărat ieri,” spuse Chuck. “Voi merge încet ca tine.” Ei înaintau în ritmul țestoasei și erau triști, pentru că mai aveau un drum atât de lung de făcut. Peste o oră s-au oprit lângă o tufă de afine să ia micul dejun. Tippy, pasărea albastră, a aterizat și ea pe aceeași tufă și a început să ciugulească.

“Totul e așa gustos,” ciripi Tippy. “De ce ești așa tristă, Chuck?”

“Avem harta unei păduri fermecate și minunate, dar e greu pentru noi să mergem repede. Ne va lua mult să ajungem acolo și nu vrem să mai rămânem aici.

“Deci...” spuse Tippy, “Ce ați zice dacă v-aș cânta? Așa, călătoria va fi mult mai plăcută.”

“Mulțumim, mulțumim mult!” spuseră Sammy și Chuck.

Și astfel, cei trei au continuat călătoria împreună. Sammy citea harta și le spunea în ce direcție trebuie să meargă. Din când în când Chuck îl căra pe Sammy în spate, iar Tippy cânta pentru a face călătoria mai plăcută. Fiecare dintre ei îi ajuta pe ceilalți și împreună au devenit un grup deosebit.

Au mers preț de câteva zile, o săptămână poate. Nici nu au observat cât timp a trecut pentru că se simțeau atât de bine împreună. Au trecut munți și văi, câmpuri și lacuri, nopți și zile. Ei se simțeau atât de bine împreună încât nici nu au observat că se învârteau în cerc....și apoi, s-a întâmplat!

“Am ajuns,” a strigat Sammy. “E aici, exact cum se spune în pergament.” Sammy a gustat frunzele unui smochin verde.

“Așa gustoase! Mmmmmm îmi amintesc puțin de copacul de lângă casa mea, dar gustul este...mmmmm....niciodată nu am mai gustat frunze atât de dulci.”

Chuck a început și ea să mănânce din fructele pe care le adunase și spuse: “Adevărat, Sammy, mâncarea de aici e pur și simplu delicioasă, gustoasă ca în Rai.”

“Iar apa e așa limpede,” ciripi Tippy cu vocea lui minunată.

“Un moment,” spuse Sammy. “Acest loc arată exact ca și casa mea. Există chiar și o cărare cu flori violet și un smochin.” Sammy continuă să meargă de-a lungul cărării. “Și duce la casa mea,” spuse Sammy arătând cu degetul înspre casa lui. “Am locuit aici întotdeauna. Am mers în cerc și ne-am întors la casa mea!” spuse Sammy și apoi izbucni în râs. “Acum, această pădure arată diferit! Mult mai bine ca înainte! De fapt, e minunată!”

“Ai dreptate!” a ciripit Tippy. “Recunosc acest lac; beau din el în fiecare zi, dar acum apa pare mai albastră.”

“Prietenii, categoric aveți dreptate!” a spus Chuck. “Am locuit întotdeauna aici, dar fiecare separat. Dar acum, fiind împreună și prietenii atât de buni, casa e mult mai veselă și mai strălucitoare.”

“Frunzele sunt mai proaspete,” spuse Sammy.

“Fructele sunt mai gustoase,” zise Chuck.

“Iar apa e mai plăcută,” ciripi Tippy.

“Acesta trebuie să fie secretul pergamentului,” spuse Sammy, “pentru că ne-a îndrumat să ne privim în propriile inimi, și acum vedem că împreună, totul devine minunat.”

“Cu prietenii, totul este minunat,” a adăugat Chuck culegând două cireșe gustoase pentru Sammy și Tippy.

Grădina fermecată

de Debbie Sirt

Cu mult timp în urmă, a existat o grădină fermecată. Acesta era cel mai frumos loc de pe pământ. Lumina soarelui răspândea scipiri de diamant în timp ce mângâia delicat râul lin. El reflecta o lumină uimitoare care umplea toată grădina de la un capăt la altul. Culori incredibile, cele mai dulci parfumuri și sunete minunate erau în această grădină.

În acest loc minunat trăiau doi copii, Benjamin și Eric. Ei trăiau într-o armonie perfectă împreună cu animalele, copacii și plantele. Copiii aveau tot ce și-ar fi putut dori cineva și toate zilele lor erau pur și simplu perfecte. Dacă le era foame, toate plantele și toți copacii le ofereau legume și fructe pentru masă și toate aveau un gust minunat și dulce.

Grădina fusese creată special pentru copii, să le ofere tot ce aveau nevoie pentru a fi fericiți. Dar copiii nu realizau ce viață minunată aveau aici, fiindcă au trait mereu numai în grădină și cunoșteau doar acest fel de viață.

Într-o zi, a părut un copac nou în grădină. Acesta avea un aspect neobișnuit și în el a crescut un fruct care arăta ciudat. Copiii erau curioși și s-au hotărât să îl cerceteze. Deodată, o maimuță care se balansa printre crengile copacului, i-a avertizat pe copii să fie grijulii.

“Să fim grijulii, cu ce?” a întrebat Benjamin.

“Să nu mâncați acest fruct,” i-a răspuns maimuța. “Ceva rău se va.....”

Dar înainte ca maimuța să își termine avertismentul, Eric a cules un fruct din copac și a mușcat din el.

“Mmmm.....e prea bun pentru ca să-l împart,” spuse Eric.

“Dar vreau și eu,” insistă Benjamin culegând un fruct din pom și mușcând din el.

Deodată, un nor negru a acoperit grădina. În acel moment, copiii s-au uitat unul la altul și și-au spus că nu mai vor să împartă grădina.

“Aceasta va fi partea mea de grădină,” a spus Eric. “Tu te poți duce să trăiești în cealaltă parte.”

“Dar nu e corect,” s-a plâns Benjamin. “Tu ai ales partea cu acest fruct uimitor de gustos!”

Maimuța s-a uitat la ei râzând. “Aveți dreptate, fructul este uimitor, dar nu gustul îl face special ci magia din interior,” le-a spus maimuța.

“Vreau eu magia!” a exclamat Benjamin.

“Ba eu o vreau!” a insistat și Eric.

“Fructul are în interior semințe magice,” le-a explicat maimuța. “Semințele vă dezvăluie adevărata voastră natură. De acum, pentru că le-ați mâncat, o să vă pese doar de voi înșivă și nu de prietenul vostru. Priviți în jur și uitați-vă cum s-a schimbat grădina. Trebuie să lucrați împreună ca să reparați divizarea grădinii, și trebuie să o faceți cu dragoste.”

“Singurul lucru mai bun ca să să trăiesc în această grădină este dacă nu o împart!” a exclamat Eric.

Așa că cei doi copii au continuat să se certe. De fapt, singurul lucru asupra căruia s-au înțeles a fost locul unde să traseze linia ce va despărți grădina în două: drept în mijlocul copacului cu fructele uimitor de dulci.

În acea noapte, copiii au descoperit ceva șocant. Toate fructele și legumele pe care le consumau în mod obișnuit cu plăcere, aveau acum un gust amar! Ca și înainte, uimitorul fruct era singurul care continua să aibă un gust dulce. Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Grădina a avut întotdeauna grijă de ei. Ambii copii au scuipat fructul amar și, pentru prima dată, s-au dus la culcare înfometați.

Benjamin a închis ochii și a adormit. Dar Eric a rămas treaz, îngrijorat din cauza fructelor și legumelor amare. El a decis să adune toate fructele dulci și să le ascundă în timp ce Benjamin doarme. Astfel, le va avea pe toate doar pentru el.

Dimineața următoare, când Benjamin s-a dus să culegă un fruct dulce din pom, a descoperit că dispăruseră toate!

“Unde au dispărut toate fructele minunate?” s-a întrebat el. “Eric trebuie să le fi luat pe toate!”

El s-a uitat peste tot prin grădină după Eric, dar nu a reușit să îl găsească. Cum îi era foarte foame, nu avea ce face decât să mănânce câteva fructe amare. Când a mușcat din fructul amar, l-a apucat o durere ascuțită într-o parte și a decis că mai bine suferă de foame.

În cele din urmă, lui Benjamin i s-a făcut așa de foame, încât s-a hotărât să îl păcălească pe Eric ca să împartă cu el fructele dulci. S-a întins pe jos și s-a prefăcut că e bolnav. Eric a văzut “boala” prietenului său din locul în care se ascunsese, în cealaltă parte a grădinii și s-a întristat. S-a dus la Benjamin și s-a așezat lângă el.

“Ți-e foame, așa e?” l-a întrebat pe Benjamin cu o voce foarte blândă.

Benjamin a dat din cap. “Trebuie să mănânc ceva, dar nu pot mânca fructe amare; mă doare stomacul de la ele,” îi răspunse Benjamin.

Eric a realizat ce egoist a fost păstrând toate fructele doar pentru el. Brusc și-a amintit ce bine se simțea când se juca cu Benjamin în grădina fermecată, iar acum, nu știa dacă se vor mai juca vreodată împreună. Ochiul lui Eric s-au umplut de lacrimi și a fugit în locul lui secret ca să-i aducă lui Benjamin fructele dulci.

“Poftim,” spuse el cuprins de rușine. “Poți să iei câte fructe dulci dorești. Acum am văzut cât de egoist am fost păstrându-le pe toate pentru mine! Maimuța a avut dreptate, nu m-am gândit și la prietenul meu! Aș da orice să fim iar în grădina fermecată, să trăim așa cum am trăit și până acum.”

O expresie surprinsă a apărut pe fața lui Benjamin. Acum și el se simțea rușinat.

“Poate că tu ai luat fructele,” spuse el, “dar și eu te-am păcălit...Nu sunt bolnav cu adevărat, doar mi-e foame. Te-am păcălit ca să împartă cu mine! Maimuța a avut dreptate. Fructul ne-a arătat adevărata noastră natură.”

“Grădina obișnuia să aibă grijă de noi,” spuse Eric. “Aveam tot ce ne puteam dori, dar nu am știut să apreciem deoarece noi nu încercam decât să ne satisfacem propriile plăceri. Semințele magice au stricat totul!”

“Și fructele dulci!” încuviință Benjamin.

Cei doi copii s-au uitat în jos la fructele dulci și au observat că au început să putrezească. Dintr-o dată, Benjamin și-a amintit.....

“Maimuța a spus că trebuie să lucrăm împreună pentru ca să reparăm grădina!”

“Da, și trebuie să o facem cu dragoste!” a zâmbit Eric.

Copiii s-au hotărât să lucreze împreună. Eric a stors sucul din fructele dulci și l-a folosit să îndulcească fructele și legumele amare. A fost incredibil cum cu doar câțiva stropi de suc a adăugat un gust minunat tuturor celorlalte fructe și legume. Benjamin a plantat toate fructele care putreziseră și le-a udat în fiecare zi.

Nu a trecut mult și întreaga grădină s-a umplut cu pomi fructiferi. Dar pomii fructiferi nu erau singurii care au crescut în grădină; prietenia și dragostea dintre cei doi copii au crescut așa de mult încât au devenit mai puternice decât semințele magice.

Într-o zi, când tocmai împărțeau un fruct uimitor, un miracol a avut loc: norii au dispărut de pe cer și soarele a început să strălucească din nou. Copiii au privit în sus și au văzut un cer albastru ca oceanul. Ei și-au dat seama că s-au întors în grădina lor iubită!

Acum, grădina era mai frumoasă ca înainte și fructele și legumele erau mult mai gustoase. Benjamin s-a ridicat și a cules o boabă. Era cea mai dulce boabă pe care o gustase vreodată! Toate fructele și legumele erau mai bune decât și-ar fi putut imagina vreodată copiii.

Din acea zi, Eric și Benjamin au trăit împreună, fericiți în grădina fermecată, hrănindu-se cu fructele ei. Ei au conștientizat că prietenia lor e mai puternică decât semințele magice. Și, datorită prieteniei lor, grădina a rămas perfectă pentru totdeauna.

O comoară specială

de Lydia Hora and Marina Fateeva

Într-o duminică de arțari aflată la marginea unei păduri verzi umbroase, locuiau trei veverițe mici pe nume Rusty, Sparky și Ginger. Toată iarna, prietenele au stat cuibărite în trunchiul unui copac înalt, așteptând să vină primăvara. În cele din urmă, într-o dimineață, o rază de soare strălucitoare a început să danseze veselă printre copaci, anunțând prima zi de primăvară.

Rusty a sărit din adăpostul său și și-a strigat prietenele entuziasmată:

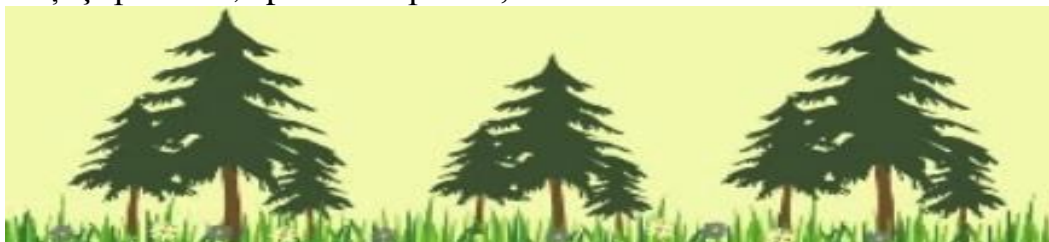
“Ginger, Sparky, e timpul să ieșim afară să ne jucăm!”

Frecându-se somnoroasă la ochi, Ginger și-a scos capul afară din scorbură.

“Oooh,” spuse ea căscând, “Cum să ratez joaca cu prietenele mele.”

“Grăbește-te, Ginger!” a strigat Sparky. “Să alergăm în pădure și să căutam fructe de pădure zemoase. De altfel, îmi lipsesc căpșunile și vara.

Repede, Ginger a sărit din copac și cele trei prietene au luat-o la fugă împreună, să găsească fructe coapte. Toată pădurea era plină. Păsările se înălțau spre cer umplând văzduhul cu muzica lor. Semințele încolțiseră, pomii fructiferi erau înfloriți și pădurea, spălată de ploaie, era o mare de frunze verzi.

Curând, vara s-a transformat în toamnă iar veverițele au început să caute nuci și ghinde ca să aibă provizii în zilele reci de iarnă.

Într-una din zile, cele trei veverițe au ajuns la o poiană mică din pădure. Deodată Rusty a strigat: “Priviți, am găsit o alună! Wow, e diferită de orice altă alună pe care am văzut-o vreodată!”

“E cea mai MARE alună pe care am văzut-o!” spuse Sparky cu uimire. A luat apoi aluna și a zgâlțâit-o, făcând un zgomot puternic. “Are o coajă foarte tare!” a spus Sparky.

“Se pare că e un sâmbure ENORM în interior,” fu de acord Ginger. “Cred că o astfel de alună va fi foarte gustoasă!”

“Să o mâncăm!” a sugerat Rusty.

“Nu cred că ar trebui să o mâncăm,” a spus Sparky. “Această alună este specială – o adevărată comoară! Nu cred că există o astfel de alună nicăieri în lume.”

“În plus, noi suntem trei și e doar o alună,” spuse Ginger gânditoare. “Ce ar trebui să facem?”

“Acum e cald încă,” spuse Sparky, “și avem mâncare din belșug. Cred că ar trebui să îngropăm aluna în pământ, în caz că vom rămâne la iarnă fără mâncare. Oricine rămâne fără provizii, poate veni înapoi aici să o dezgroape.”

Toate cele trei veverițe au fost de acord că aceasta e cea mai bună idee și au îngropat aluna lângă o movilă mai mare din poiană.

Curând, a sosit iarna. Într-o dimineață cu ninsoare, Rusty a observat că a rămas fără mâncare. “Știu,” gândi ea, “mă voi duce în poiană și voi căuta aluna pe care am îngropat-o.” Dar în drumul său, Rusty a trecut pe lângă mărul ei favorit.

Văzând că încă mai erau câteva mere maro și veștejite în pom, Rusty s-a oprit. “Aceste mere nu sunt așa gustoase, dar ar trebui să le iau în locul alunei,” se gândi ea. “Poate prietenele mele au nevoie mai mare de ea decât mine.”

Și uite așa, Rusty a cules merele putrezite și a fugit înapoi la căsuța ei călduroasă din trunchiul copacului.

Cum zilele reci de iarnă au continuat, veverițele au stat cuibărite adânc în căsuțele lor din trunchiul copacului. Într-o zi, un vânt puternic a început să bată peste pădure, suflând-o pe Ginger afară din culcușul ei confortabil!

Ea s-a scuturat și s-a uitat în jur uimită. Arțarul cel înalt se răsturnase iar culcușul ei era împrăștiat prin toată pădurea. Ginger a început să adune ramurile și nuielele rămase ca să-și facă un nou culcuș, dar toată mâncarea ei se pierduse. Ea și-a amintit de aluna pe care o îngropaseră și s-a hotărât să se ducă să o ia.

În drumul ei către poiană, Ginger a văzut un tufiș mic de afine care mai avea câteva boabe veștejite agățate de ramurile goale. Ea s-a oprit și s-a gândit puțin: “Probabil aluna e mult mai gustoasă decât aceste afine vechi și zbârcite, dar dacă Rusty și Sparky nu mai au fructe deloc? Poate că vreuna din ele are nevoie de alună mai mult decât mine?” Și uite așa, ea a cules afinele și s-a întors la noua ei casă.

Iarna era aproape pe sfârșite când Sparky s-a hotărât să facă o plimbare sub razele călduroase ale soarelui, ce străluceau afară. Chiar atunci, un urs înfometat care se trezise mai devreme din hibernare, trecu pe lângă casa lui Sparky. Ursul s-a cățarat în copac și i-a luat acesteia toate proviziile, lăsându-o fără nimic de mâncare. Când micuța veveriță s-a întors acasă, a văzut că toată mâncarea îi dispăruse.

La început, Sparky și-a făcut griji, dar apoi și-a amintit de alună și a fugit în poiană. A fost surprinsă să găsească aici ciuperci proaspete care tocmai începuseră să crească. “Nu voi lua alună,” se gândi Sparky. “Poate prietenele mele au nevoie de ea mai mult decât mine.” În schimb, a cules ciupercile și s-a întors repede la casa ei din copac.

Primăvara a sosit, apoi și vara și cele trei prietene s-au hotărât să meargă împreună să verifice alună. Lângă movilița din poiană, ele au avut o mare surpriză: un copăcel cu o mulțime de alună crescute în el! Veverițele au început să își povestească aventurile de astă iarnă și cum au hotărât fiecare să păstreze alună specială pentru celelalte. Ele și-au dat seama că prietenia lor a devenit mai puternică, la fel cum o singură alună a devenit un copac plin cu alună.

Pline de fericire, veverițele s-au hotărât să împartă această mare descoperire și cu celelalte animale. Vestea s-a răspândit repede în pădure. Curând, toate animalele li s-au alăturat în poiană. Ele au rămas și s-au jucat împreună, desfătându-se apoi cu alunăle delicioase pe care le-au împartat între ele.

Veverițele s-au îmbrățișat și au zâmbit. În cele din urmă, au realizat că alună a fost cu adevărat o comoară deosebită fiindcă le-a învățat că iubind și împărțind cu alții, ești mult mai fericit decât păstrând totul pentru tine.

Hărnicuțele

de Crystlle Medansky

Hărnicuțele sunt niște furnici foarte mici. Deși arată toate la fel, sunt totuși diferite. Unele furnici adună semințele, altele le sortează, câteva sapă depozite pentru semințe și altele construiesc mușuroiul. Cât e vara de lungă, furnicile mășăluiesc adunând semințe.

Herbie era una dintre aceste furnici. Într-o zi, a urcat pe un fir subțire de iarbă pentru a aduna semințele, dar planta s-a îndoit sub greutatea ei.

“Pf!” spuse Herbie ajunsă din nou pe pământ, “poate reușesc să iau semințele aflate mai jos.”

A privit atent, dar nu a văzut nicio sămânță în partea de jos a plantei. Herbie a continuat să caute semințe la alte plante, până ce a auzit celelalte furnici mășăluind înapoi spre mușuroi.

“Oh, nu,” spuse Herbie, “eu nu am găsit nicio sămânță.”

“Nu îți face griji, Herbie! Vino! Ne poți ajuta să ducem aceste semințe la mușuroi,” spuse o altă furnică trecând grăbită pe lângă ea .

Herbie s-a alăturat furnicilor și, ajungând la mușuroi, s-a hotărât să încerce să sorteze semințele.

“Bună recoltă azi, o mulțime de semințe!” spuse o furnică.

“Oh, da, văd și eu asta,” spuse Herbie. Dar în realitate, Herbie nu vedea, pentru că semințele erau foarte mici și îi era greu să le aleagă.

“Poate am nevoie de un control la ochi,” spuse Herbie. “Aceste semințe sunt atât de mici....Cred că văd dublu!”

“Herbie, prieteno,” îi sugeră o furnică, “poate ar trebui să încerci la săpat sau la construit. Nu trebuie să îți faci griji, sunt multe locuri în care poți fi de ajutor.”

“Mulțumesc, ce idee bună!” spuse Herbie încântată. “ O să încerc să sap!”

Herbie a intrat printr-un tunel în mușuroi. Aici munceau împreună mai multe furnici: unele săpau, iar altele scoteau bulgării de pământ pasându-i de la una la alta.

Herbie și-a găsit repede un loc lângă o furnică ce săpa. Ea excava sârguincioasă pământul strângându-l alături într-o movilă ce creștea din ce în ce mai mare.

“Hei, nu te-am mai văzut până acum,” spuse furnica.

“Aceasta e prima mea zi la săpături!” îi răspunse Herbie încântată.

“Nu ai pentru ce să îți faci griji, prieteno,” îi spuse furnica. “Trebuie să excavezi pământul și să îl așezi într-o parte și tot așa până termini. E un exercițiu foarte bun! Să îmi spui dacă ai nevoie de ajutor.”

Herbie a încercat să sape, dar pământul era mult prea tare. Brusca, un bulgăre de pământ s-a desprins, acoperind-o pe Herbie. “Mmm, da, înțeleg ce vrei să spui,” spuse Herbie, tușind și scuturându-se de pământ.

“De ce nu încerci să scoți pământul din tunel?” o întrebă furnica săpătoare.

Herbie era dezamăgită. “Cred că e mai bine ca întâi să ies afară să iau o gură de aer proaspăt,” răspunse ea tristă.

Afară, a văzut alte hărnicuțe cărând pietricele și iarbă pentru construcția cuibului.

“În sfârșit, uite ceva important la care pot fi de ajutor!” spuse Herbie alăturându-se grăbită furnicilor.

Herbie s-a așezat în linie pentru a primi o pietricică, dar aceasta era foarte grea și s-a prăbușit sub greutatea ei.

“Ușurel,” îi spuse o furnică în timp ce ridica piatra de pe Herbie. “De ce nu te duci să cari iarbă? Trebuie doar să o ții bine să nu îți scape.”

Herbie a luat un fir de iarbă, dar nu porni bine spre mușuroi că vântul i l-a și suflat. A început să alerge după firul de iarbă, dar acesta zburase deja departe, purtat de briză.

“Lasă-l să zboare, se întâmplă tuturor,” i-a strigat o furnică. “Vei reuși data viitoare.”

“Oh!” suspină Herbie, “ eu nu pot căra nici măcar un fir mic de iarbă!”
 Descurajată, Herbie a încetat cu încercările sale de a aduna, sorta, săpa și construi. Necăjită, s-a așezat lângă mușuroi, privind la celelalte furnici care se agitau în jurul ei.

“Nu e drept,” a murmurat ea. “Trebuie să fie ceva important ce aș putea să fac și eu.”

În cele din urmă, pentru prima dată, Herbie își părăsi mușuroiul și porni singură la drum.

Stând singură pe pajiște, Herbie începu să vadă totul la dimensiuni foarte mari. Iarba era așa de înaltă, încât nici ridicându-se pe vârfuri nu putea atinge partea de sus. Buruienile ascuțite făceau umbre gigantice pe pământ și insecte mari bâzâiau peste tot în jurul ei. Brusc, Herbie se simți foarte mică.

Zărind o altă furnică, ea începu să se simtă mai bine, dar apropiindu-se de ea, a observat că nu e o furnică ci un păianjen.

“Wow!” spuse Herbie. “ Tu pari foarte puternic. Pun pariu că tu poți să aduni, să sortezi, să sapi și să construiești mai repede decât orice furnică.”

“Sigur!” răspunse păianjenul.

“ Aș putea rămâne să te ajut?” îl întrebă Herbie.

“Să mă ajuți? Cum ar putea să mă ajute o furnică minusculă?” spuse păianjenul.

Herbie nu a mai apucat să răspundă pentru că a auzit pe cineva strigând-o. Vocea îi părea cunoscută, așa că se întoarse și văzu o furnică.

“Herbie! Ce fericită sunt că te văd! Te-am căutat peste tot. Vino și lasă-mă să te privesc puțin. Hmmm,” spuse furnica în timp ce o examina pe Herbie. “Pari a fi în regulă. Ne-am făcut griji pentru tine.”

“Nu am vrut să vă îngrijorez,” îi spuse Herbie. “Chiar m-am străduit să adun, să sortez, să sap și să construiesc.”

“Oh, nu trebuie să îmi explici, Herbie. Cu toate știm cât de mult ai muncit.”

“Voi știți?” a întrebat Herbie surprinsă.

“Sigur!” a răspuns furnica. “Nu e important cât de mult muncește o furnică singură; important este să muncim împreună! Când muncim împreună, fiecare furnică simte puterea întregului grup.”

Fericită, Herbie urmă drumul înapoi.

Intră prin tunel în mușuroi și își găsi repede un loc lângă furnica săpătoare.

“Hei, te-ai întors!” îi spuse furnica.

“Da,” zâmbi Herbie, “și mă simt mult mai puternică acum!”